

len med hvide Handsker paa, saa Rakkerknægtene og tilsidst den bagbundne og barhovedede Forbryder mellem to Sluttere. Efter Dødsdommens Oplæsning spurgte Politimesteren ham, om han havde noget Ønske, som endnu kunde opfyldes, og han bad da, om han maatte se sin Mor endnu en Gang. Den gamle Kone blev hentet og ført frem for Sønnen, og en Tid stod de stumme overfor hinanden. Men saa gik den bagbundne Mand tættere ind til sin Mor og bøjede sit kridhvide Ansigt ned imod hende. Det tog sig for Mængden ud, som om han vilde kysse hende; men i Stedet for bed han hendes Næse af. Og da han havde spyttet den blodige Klump fra sig, raabte han ned over hende: „Det er min Tak, Mor, fordi du ikke revsede mig, dengang jeg var et ondt Barn! Du er den Skyldige!“ Derpaa knælede han ned for Præsten og bad om Velsignelsen.

Den Historie — fortsatte han — havde hans egen Mor engang fortalt ham, da han som Dreng havde forset sig og faaet en streng Straf. Den gjorde et mægtigt Indtryk paa hans Barnesind, og han havde siden ofte genfortalt den til Folk, der ikke kunde blive kloge paa, hvorfor Gud havde gjort Tilværelsen hernede saa bitterlig trang for sine Børn, da han dog i sin Almagt saa let havde kunnet befri os for meget af den sønderknugende Sorg og Jammer, som et Menneskeliv var fuldt af. Saadanne Folk, som maa-ske ovenikøbet kaldte sig Kristne, kendte slet ikke Gud og hans store Faderkærlighed. Dem ventede der en frygtelig Opvaagnen den Dag, da den store Mestermænd med Leen stod for dem og sagde: Timen er kommen! De vilde da for sent forstaa, at den Herre, de havde dyrket i deres Hjerter, ikke var Gud men Djævelen.

Ja, i den Ondes Trylleverden var alting ordnet paa tilfredsstillende Maade for Menneskenes Bekvemmelighed. I hans lodne Favn havde vi det saa lunt og godt som en nøgen Fugleunge i sin Rede. Vi behøvede bare at gabe op, saa fik vi straks vore Lyster tilfredsstillede, og under Stormens Brag vuggedes vi ind i de herligste Drømme, de lifligste Syner. Men hvordan det nu kunde være, — rigtig glade blev vi alligevel ikke. Og hvorfor?

Var det Frygten for Døden? — Aa, Dødens Gru tænkte man